

CULTURA

Obre Gigamesh, el nou temple de la cultura friqui, a Barcelona

Gigamesh, la referència del gènere fantàstic a Catalunya, obre un nou local que se situa al capdavant de les llibreries especialitzades europees. Amb 500 metres quadrats, el nou local passa a ser la llibreria de gènere fantàstic més gran d'Europa. Tots els detalls de Gigamesh transme-

ten devoció per la literatura de gènere. Els diferents blocs de prestatges estan batejats amb noms d'autors clàssics i d'editors del gènere. El fons està organitzat per col·leccions i segells, sense distingir entre novetat, fons editorial o llibres de segona mà.

Enrique Juncosa

ESCRITOR, CRÍTIC D'ART I EXDIRECTOR DE L'IRISH MUSEUM OF MODERN ART

Referents "Els meus models, a l'hora de dirigir un museu, són literaris. Per exemple, les grans novel·les de Roberto Bolaño, 'Los detectives salvajes' i '2666'" **Estil** "Intent que el llenguatge dels meus contes sigui molt col·loquial i ràpid, i fàcil d'entendre"

"La cultura, al món anglosaxó, funciona pel seu compte"

PERE ANTONI PONS

Enrique Juncosa (Palma, 1961) ha estat subdirector de l'IVAM i del Museu Reina Sofia de Madrid. També ha estat, entre 2003 i 2011, director de l'Irish Museum of Modern Art (IMMA) de Dublín. A més de la seva faceta artística –també com a crític–, Juncosa ha escrit set llibres de poesia. Ara acaba de publicar el seu primer recull de contes, *Los hedonistas*, a Los libros del lince. Així mateix, és comissari de l'exposició *Rafel Joan. Pintures. 1983-2013*, que s'inaugurarà el proper dia 2 d'abril a Es Baluard. També té a punt una exposició de Joan Miró. S'inaugurarà el dia 30 d'abril al Museu Contemporani d'Eivissa.

Los hedonistas és ple d'escenaris llunyans i protagonistes il·lustres, com Somerset Maugham, Joan Miró i Jean Seberg.

Sí, la cultura i els viatges, que són els grans plaers de la meua vida: aquests són els elements importants dels contes. Normalment, els poetes escriuen de les coses més íntimes i properes. En canvi, a mi sempre m'ha agradat escriure poesia sobre les coses més estranyes. Les que descobreix viatjant pel món, per exemple. I als contes tracto els mateixos temes que als poemes.

L'hedonisme del títol és matisable. La prosa té un aire refinat, elegant, i les històries tenen una melangia de fons.

El títol original del llibre era *Los nihilistas*, però l'editor va creure que *Los hedonistas* era més representatiu del sentit dels contes i em va convèncer. Quant a l'estil, intent que el

llenguatge sigui molt col·loquial i ràpid, i bo d'entendre. Supòs que això té a veure amb el fet que llegesc molt en anglès. L'estil també canvia segons els contes. Al que està protagonitzat per Somerset Maugham, vaig intentar fer un estil com el seu, amb un aire antiquat. En altres contes, però, la prosa és més immediata i directa. Ara: sempre intent que l'estil sigui molt curós, tant si escric un conte com un poema.

Dirieu que el poeta Enrique Juncosa treu el cap en aquests contes?

Sí, perquè els temes són els mateixos i perquè sempre intent que els meus textos tinguin un to molt íntim i alhora exhuberant. Són dos termes que no tenen res a veure, gairebé contradictoris, però m'agrada provar de mesclar-los.

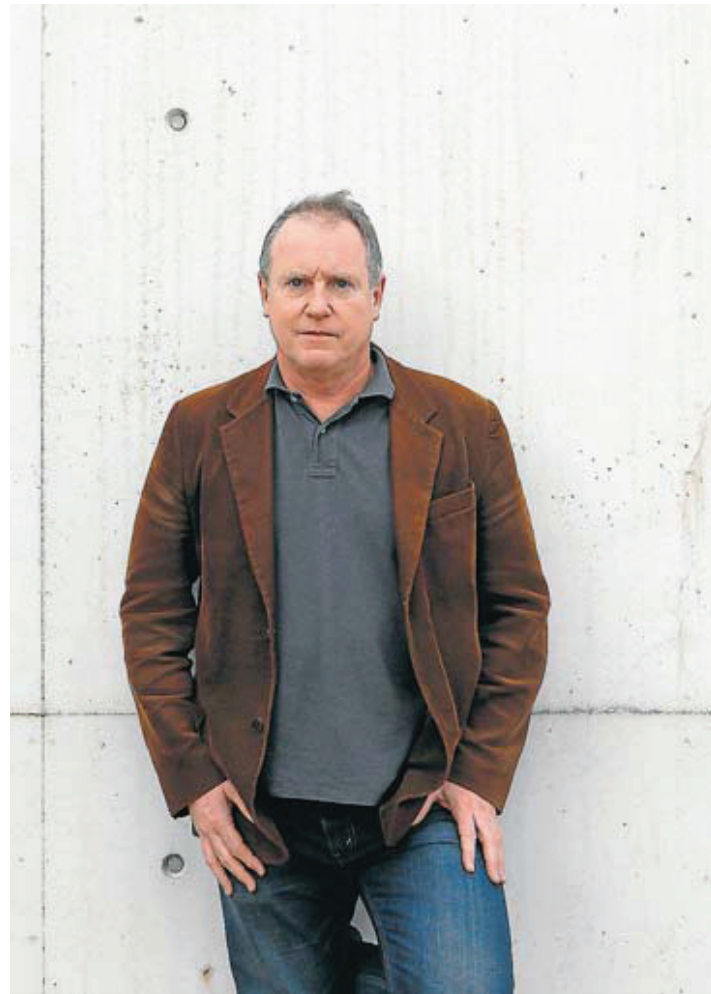
Un dels contes està protagonitzat per Joan Miró i narrat per Pilar Juncosa, la seva dona. Conta un episodi estrany amb Georges Braque...

Sí. Excepte alguns detalls, tot el que explica m'ho contà la meua tia. L'episodi amb Braque no l'he llegit mai enlloc. Segons recordava Pilar Juncosa, ella i Miró eren molt amics de Braque i el dia que els nazis ocuparen París havien quedat per anar a dinar a ca seva. Això era a Varengeville-sur-Mer i, quan varen arribar, no trobaren ningú a casa. O sigui: Braque havia partit sense ni avisar-los. Els va doldre molt, a la meua tia i a Miró. A causa d'aquell episodi, Miró i Braque no tornaren a dirigir-se la paraula. El problema de fer un conte sobre un episodi real que coneixes a partir d'un record que t'han explicat és que pots falsejar la veri-

Política
"No veus textos de polítics als catàlegs dels museus anglosaxons"

Desacord
"L'actual Museu Reina Sofia diu que l'art només pot ser d'una manera"

tat. El més raonable és que el lector s'ho prengui com una pura ficció.

Com estan connectats, en la vostra creativitat, la literatura i l'art?

En el món de l'art, la majoria dels comissaris i directors de museu provenen de la teoria de l'art. A mi, en canvi, m'interessa i m'ha influït més la literatura que la teoria. Els meus models, a l'hora de dirigir un museu, són literaris. Un model, per exemple, han estat sempre les grans novel·les de Roberto Bolaño, *Los detectives salvajes* i *2666*, que funcionen com motors de narratives diferents i simultànies que de vegades es troben i de vegades no. Aquesta visió de l'art m'agrada molt més que la visió de l'actual Museu Reina Sofia, que diu que l'art només pot ser d'una manera.

Quins són els objectius d'una exposició com la que heu comissariat sobre Rafel Joan?

L'objectiu és presentar la seva obra. Vaig conèixer Rafel Joan a final dels 70, i sempre m'ha interessat el que fa. Com que ell té una personalitat especial i viu apartat de tot, l'obra ha estat poc exposada i no és gaire coneguda. Aquesta exposició ha de permetre recuperar la seva trajectòria i fer que arribi a més públic.

Heu dit que els darrers anys al capdavant de l'IMMA sobretot vàreu treure gent al carrer i cancel·lar exposicions, i que per això ho deixàreu. És possible que, en plena crisi, els museus mantinguin una certa qualitat?

Es difícil. Els museus costen molts de doblers. De tota manera, és diferent la situació dels museus d'aquí que la dels museus anglosaxons. Allà, els doblers no surten només de les institucions. I, quan en surten, els polítics no s'hi ingereixen tant com aquí. Allà no veus textos de polítics als catàlegs, i tampoc no assis-